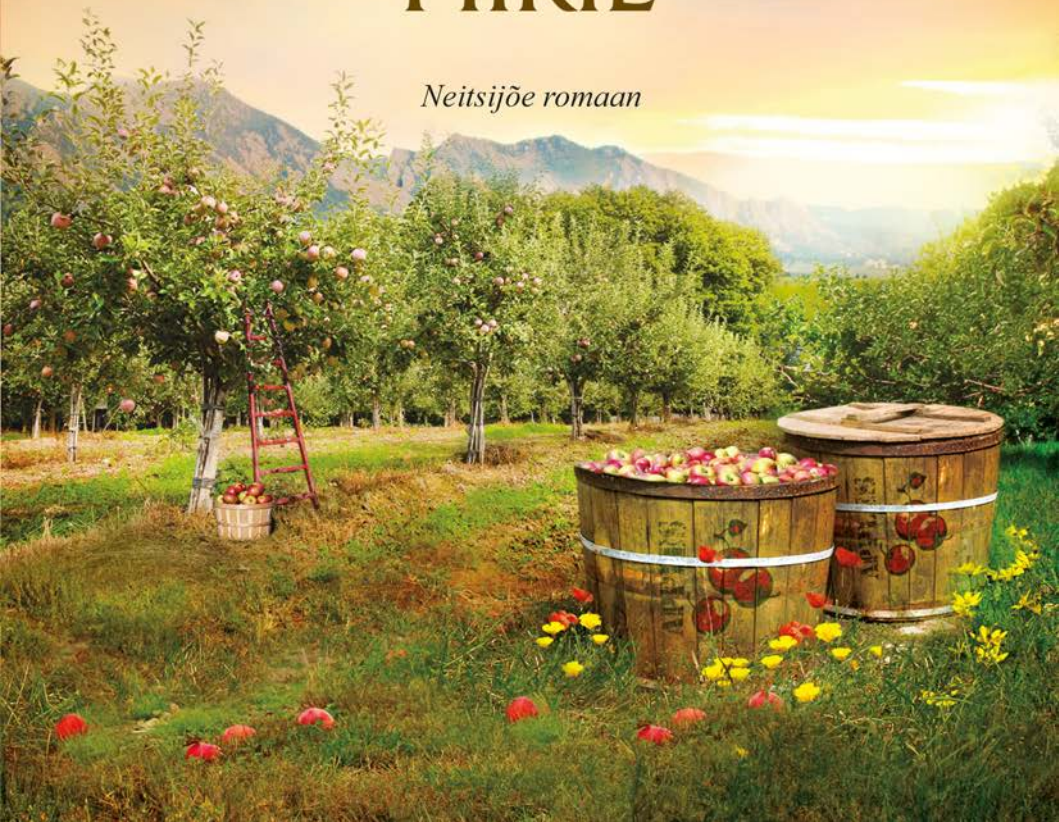

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

KOIDUVALGUSE PIIRIL

Neitsijõe romaan

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Sunrise Point
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2012 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10417222
ISBN 978-9949-82-974-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Neitsijõe presbüterliku kiriku teadetetahvlile oli ilmunud väike kuulutus. *Õunasaagi koristamine Cavanaugh' viljapuuaias. Palume isiklikult kohale tulla.*

Neitsijõe uustulnukas Nora Crane tutvus regulaarselt teadete-tahvli sisuga ja kõnealust kuulutust nähes küsis ta vaimulik Kincaidilt, mida too tööpakkumisest teab. „Väga vähe,“ tunnistas too. „Saagikoristamise hooaeg on küllaltki pikk ja Cavanaugh'del on kombeks sel ajal abitööjõudu palgata. Aga mitte palju. Olen kuulnud, et nad maksavad üpris hästi, töö on väga intensiivne ja saab mõne kuuga otsa.“

Maksavad üpris hästi, jäi Norale kõrvu. Ta hoidis oma kaheaastasel tütrele käest ja tassis üheksakuust Fayd seljal kandekotis.

„Kas ma saaksin juhtnöörid viljapuuaeda minekuks?“ küsis Nora.

Vaimuliku kulm tõmbus kipra. „Nora, sinna on mitu kilomeetrit. Sul ei ole autot.“

„Ma peaksin kohale minema, välja selgitama, kui palju nad maksavad ja kui pikad on töötunnid. Kui töö on korralik ja selle eest makstakse hästi, suudaksin uues koolis kindlasti lastehoiutasu maksta. See mõjuks Berryle väga hästi,“ viitas Nora oma kaheaastasele. „Ta ei puutu peaaegu üldse teiste lastega kokku ja vajab seltsi.“

Ta on väga häbelik. Ja kõndida ma ei karda. Ega põidlaküüti kasutada. Kohalikud on väga lahked. Mida need mõned kilomeetrid mulle ikka teevad? Niikuinii pean ennast liigutama.“

Noah Kincaidi kulm tõmbus aina rohkem kipra. „Pärast pikka ja rasket tööpäeva võib olla raske koju kõndida. Õunte korjamine on väsitav töö.“

„Vaene olla on samuti väsitav,“ muheles Nora. „Vean kihla, et Adie rõõmustaks lisatasu üle laste hoidmise eest. Ta tuleb vaevu ots otsaga kokku. Ja ta on tüdrukutega imeline.“ Adie Clemens oli Nora naaber ja sõber. Eakas Adie sai tüdrukutega kenasti hakkama, sest kaheaastane Berry oli väga hea käitumisega ja Fay ei liikunud veel eriti. Ta oli alles õppinud roomama. Adie armastas nende järele vaadata, ehkki poleks jaksanud neid täiskohaga hoida.

„Mis saab sinu tööst kliinikus?“ uuris Noah.

„Minu arvates pakkus Mel mulle tööd pigem heast südamest kui vajadusest, aga loomulikult ma räägin temaga. Noah, siin pole just palju vabu töökohti. Pean proovima kõike, mis ette juhtub. Kas ütled mulle, kuidas sinna jõuda?“

„Sõidutan su isiklikult kohale,“ lubas Noah. „Loeme kilomeetreid ja saame teada täpse kauguse. Ma ei ole kindel, et see on hea mõte.“

„Kui kaua see kuulutus on üleval olnud?“ tahtis Nora teada.

„Tom Cavanaugh pani selle täna hommikul üles.“

„Tore! Järelikult pole seda veel väga paljud näinud.“

„Nora, mõtle oma väikestele tütardele,“ manitses Noah. „Sa ei taha nende eest hoolitsedes liiga väsinud olla.“

„Oi, Noah! Kui armas, et sa minu pärast muretsed. Küsin Adielt, kas ta saab neil mõnda aega silma peal hoida, et võiksin viljapuuaeda tööle kandideerida. Ta armastab tüdrukuid nii väga, et on alati nõus. Olen kümne minuti pärast tagasi. Kui oled kindlasti nõus mulle küüti pakkuma... Ma ei tahaks sind ära kasutada.“

Noah vangutas pead ja kõkutas naerda. „Oled vist juba otsustanud, mis? Sa meenutad mulle kedagi...“

„Jah?“

„Kedagi sama pidurdamatut. Armusin temasse vist hetkega.“

„Ellie?“ pakkus Nora. „Proua Kincaid?“

„Jah, proua Kincaid,“ naeris Noah. „Sa ei kujuta ette, kui sarnased te olete. Aga räägime sellest teine kord. Käi ruttu Adie juurest läbi ja ma viin su Cavanaugh' viljapuuaeda.“

„Aitäh!“ vastas Nora laialt naeratades, kirikust välja sööstes ja mööda tänavat eemale silgates.

Nora poleks selle pealegi tulnud, et tal võiks pastori naisega midagi ühist olla. Ellie Kincaid oli ääretult kaunis ja enesekindel ning kõige heasüdamlikum inimene, keda ta teadis. Ja Noah vaatas oma naist alati jumaldava pilguga. Oli tore teada, et kirikuõpetaja on tavaline mees, kes piidleb abikaasat apla pilguga, justkui ei jõuaks ära oodata, millal nad kahekesi jäävad. Vähe sellest, et nad olid kena paar, olid nad teineteisesse silmanähtavalt ja sügavalt armunud.

Nora läks otse Adie Clemensi ukse taha.

„Too mulle lihtsalt mähkmeid ja beebitoitu,“ palus Adie. „Soo-
vin edu!“

„Mis sa arvad, kui mul õnnestub tööd saada ja pean täisajaga kohal käima, kas saaksid mind hädast välja aidata?“

„Annan endast parima,“ lubas Adie. „Võib-olla saame koos Martha Hutchkinsi ja teiste naabritega hakkama.“

„Mul on paha tunne kõigilt kohalikelt abi paluda...“ Ent paraku polnud Noral valikut. Ta oli sattunud Neitsijõe vahetult enne möödunud jõule koos tütardega ja peaaegu ühegi isikliku asjata. Neil oli kaasas kõigest vana diivan, praegugi põrandal vedelev madrats ja seljas olevad riided. Just Adie oli teavitanud õpetaja Kincaidi, et Nora perekond vireleb puuduses, ja esmane abi oli saabunud heategevusliku jõulutoidukorvi kujul. Tänu naabrite ja linnarahva haldusele olid majapidamisse lisandunud hädavajalikud esemed: vana külmkapp, põrandavaip, voodipesu, rätikud ja lasteriided. Kirikus peeti regulaarselt kirkulaatasid ja proua Kincaid oli kasutatud rōivad läbi sorteerinud, et aidata ka Norat riidesse panna. Kolm maja eemal elav Leslie oli pakkunud Norale pesumasina ja kuivati kasutamise võimalust, samal ajal kui Leslie ise tööl oli, ning ka Martha oli valmis tema pesu pesema. Nora polnud eales võimeline hea-

tegude eest tasuma, kuid vähemalt võis ta minna tööle, et iseseisvalt toime tulla.

Õunu korjama? Nojah, ta oli Noah'le öelnud, et on valmis tegema mida iganes.

Noah sõitis vana päevinäinud pikapiga, mis võis olla vanem kui Nora, ja sellel puudus igasugune vedrustus. Kui nad mööda maanteed 36. kiirtee poole pörklesid, mõtles Nora, et kõndimine ei mõjuku tema seljale arvatavasti nii rängalt. Ent mida kauem nad edasi veeresid, seda suuremaks kasvas tema hirm läbitava vahemaa ees. See oli pikem, kui ta oli arvanud. Tal polnud aimugi, kui palju selle läbimisele aega kulub. Ta pidi kohale jõudes kindlasti Noah'lt üle küsima. Kui selle vana panni läbisõidumöödik üldse töötas.

Nad keerasid 36. kiirteelt välja ja sõitsid mööda puude alleed lahtisest väravast sisse. Kaunis ümbrus ajas Nora mõtted haje vile. Vaade täiuslike vahedega istutatud arvukatele õunapuuridele mõjus puhtalt ja koduselt. Erinevas küpsusastmes viljad rippusid okste küljes, osa alles väikesed ja rohelised, osa juba kergelt punapõksed. Pika sissesõidutee lõpus viljapuuaias teises otsas seisis suur maja. Valgel muinasjutumajal olid punased aknaluugid, punane välisuku ja imeline ümberringi ehitatud terrass toolidega, mida eraldasid väikesed lauad. Nora ei kujutanud ettegi, mis tunne võiks olla pika tööpäeva lõpus nii luksuslikul terrassil lõõgastuda. Tee laiemates kohtades ootasid suured kastid, arvatavasti õunte korjamiseks. Nad möödusid puude vahele pargitud kahveltõstukist ja veidi maad eemal ka traktorist.

Majale lähenedes märkas Nora selle taga veel kaht suurt hoonet. Need pidid olema laudad, ülisuured kuurid või... Ahjaa, masinate ja põllutööriistade garaažid, taipas ta suurest avatud uksest sisse kiigates. Ühel hoonel ilutses silt: *Cavanaugh' Õunad*.

Berkeley tiheda liiklusega tänaval väikeses majas sirgunud tüdrukuna vaatas Nora seda ehitist, maad ja ettevõtmist lummuse ning kadedusega. Sellises kohas sirguda oluaks suur õnn.

Ühe hoone küljel oli terve rida pikapeid ja ukse juures seisis neli meest.

„Nora?“

Nora pöördus õpetaja Kincaidi hääle poole.

„Sa peaksid minema. Kuni sina vestled Tom Cavanaugh'ga, lähen mina ja puhun majaperenaise Maxiega paar sõna juttu. Ta on peaaegu alati köögis või terrassil.“

„Kuhu ma peaksin minema?“ muutus Nora järsku ebakindlaks.

Noah osutas meesterivile. „See tundub õige koht olevat.“

„Selge,“ kostis Nora. Ta hüppas veokist välja, kuid enne ukse sulgemist vaatas tagasi. „Isa Kincaid, kui ma peaksin soovituskirja vajama, kas võin sinuga arvestada?“

Ta nägi, kuidas vaimuliku kulm jälle kipra tõmbus. Ilmselt muretsetes Noah sellepärast, kuidas üksikema töölkäimisega hakkama saab. Ent siis asendus tõre pilk naeratusega ja mees vastas: „Muidugi, Nora.“

Noah sõitis eemale ja parkis maja lähedale sissesõiduteele, samal ajal kui Nora läks meeste juurde seisma. „Kas teie kandideerite samuti korjamistöele?“ küsis ta.

Kõik neli pöördusid tema poole. Ainult üks neist noogutas. Nora adus võistlusmomenti ja vaatas mehi hindava pilguga. Üks oli vana mees, see tähendab suhteliselt vana. Tal oli kiilanev pealagi ja mõned õhukesed juukseudemed, kuid ta oli pikk ja sihvakas ning tal olid laiad tugevad õlad. Teine oli teismeline, umbes kuueteistaastane, nägus ja lihaseline. Kolmas oli lühikest kasvu mehhiklane, kahekümnendates eluaastates, terve ja tugev, ning neljas võis vabalt olla tema isa. „Kas tulin kandideerimiseks õigesse kohta?“

Vanamees kortsutas kulmu, teismelise nägu venis naerule, vanem mehhiklane silmitses teda uurival ja paistis hindavat tema võimekust suuruse järgi – Nora oli väikest kasvu. Ja tema arvatav poeg vastas: „Just nii. Kas oled varem õunu korjanud?“

Nora raputas pead.

„Nõu tahad kuulda? Võib-olla peaksid Tomile ütlema, et oled.“

„Miks? Kas seda on raske õppida?“

Mehed pugistasid naerda. „Raske *teha*,“ rõhutas teismeline. „Näitan sulle nõksud ette, kui sind tööle võetakse.“ Ta silmitses Norat pealaest jalatallani, kuid veidi isiklikuma pilguga. „Oled kindel, et pead vastu?“

Nora tõmbas kopsud õhku täis. Ta oli valmis oma tütarde pärast kõike tegema. Mel Sheridan ja õpetaja Kincaid olid aidanud tal maakonnast abi küsida – toidukuponge ja ravikindlustust –, kuid sellest ei piisanud äraelamiseks. Peale abi saamise oli ta teinud osaajaga tööd kliinikus ja uue kooli suveprogrammis, aga kuna tema lapsed olid väga väikesed, ei saanud ta neis kohtades palju panustada.

Ta tahtis hakata ise raha teenima. Tal polnud selleks lihtsalt võimalust olnud.

„Olen tugevam, kui välja paistan,“ teavitas ta noorukit. „Tõepoolest. Aga ma ei saa oma kogemuste kohta valetada. Mul on...“ *Kokkulepe jumalaga*, mõtles ta pahaselt. Nora üritas nii pingsalt minevikuvigu heastada, et ei kavatsenud selle käigus uusi vigu teha. „Kui ma millelegi pühendun, olen selles asjas hea. Aga kõik soovitusel panen kõrva taha. Kas te kõik nägite kirikus kuulutust?“

„Me käime igal aastal õunu korjamas,“ selgitas nooruk. „Mina tegelen sellega juba põhikoolist saadik. Jerome korjab juba sada aastat,“ osutas ta vanemale mehele. „Eduardo ja Juan elavad orus ning siinsed õunad tasuvad paremini ära kui köögiviljad. Juani naisel on väikefirma. Neil läheb viimasel ajal päris hästi. Eks, Juan?“